Тя везеше ръкавите на някакъв хитон, сама в горницата, когато старата куманка й бе известила, че деспот Борил моли да бъде приет за малко. Очудена, тя бе вдигнала глава, сякаш не вярваше на ушите си. Борил? Нима имаше дързостта да иска да й говори насаме, след като беше получил, преди няколко месеца от нея позорен удар от камшик? Когато, на лов, останали за миг сами в гората, той се бе опитал насила да я целуне?

Все пак тя го бе приела. И той бе влязъл, усмихнат и само уверен, каточе нищо не се бе случило помежду им. И от дългия им разговор тя бе запомнила само едно. Калоян й изменяше. След като я бе жестоко унижил, той сега й доказваше студенината и презрението си. Във Филиповград той прекарал цяла нощ с някаква танцьорка в шатрата си.

Сякаш й бяха ударили плесница право в лицето. Значи той нямаше да й прости никога. Значи цял живот им предстоеше да прекарат така - в студена и враждебна самота - съединени само от държавни задължения. Защото, докато Калоян имаше нужда от войските на куманския княз Йоно, нямаше да смее да изгони сестра му. Но после? Кой знаеше какво ще стане после? И тя се виждаше изпъдена, унижена, заплюта от всички, презряна... Виждаше Калоян обграден с прекрасни млади жени, а може би той щеше да се ожени и трети път... За някоя хубава царска дъщеря, която щеше да му роди деца. И тя бе свила юмруци в безсилна ярост. А Борил, все така усмихнат продължаваше да говори и да влива отрова в кръвта й. Да, всичко можеше вече да се очаква. Може би папата щеше да го сватоса за някоя дъщеря на католически цар... И разбира се, Калоян щеше да има наследник... Нима това беше малък повод за развод? Ето вече толко години тя не му бе дарила никаква рожба... Как папата бе дал развод на френския крал Филип? При все, че младата му съпруга бе сестра на датския крал Кнут. Нима кралица Ингебург не бе млада, хуба